

Klímahisztéria – politikailag korrekt

Villámcsapásként éli meg a nemzetközi közösség az amerikai elnök bejelentését, azt, hogy kilépteti az Egyesült Államokat a párizsi klímavédelmi megállapodásból.

Ha szemléltetni kellene a mai politikai helyzetet, amelyben fokozatosan egyetlen szemlélet kezd érvényesülni a politikai filozófiák teljes térségében a világ államaiban és az államokon belüli politikai mezőkön is, tekintsük az emberi világot egy tengeren lejátszódó drámának, ahol az országok hajó képében úszkálnak, eredetileg saját céljaikat követve.

Egy-két nagy hajó tisztikarában kiemelkedett egy hatalomra vágyó csoport, amely kalózkodással akarja növelni tengeri uralmát, háborút indít a többi ellen. A már elfoglalt hajókat besorolja armadájába, és azok kötelessé válnak a nagyok szolgálatára állni flottakötelékben. A kalózháború már egy évszázada tart, hovatovább minden szolgálatra kényszerített hajó egyetlen tengeri hatalom szolgálatába kerül.

Egyszer csak egészen szokatlan esemény áll elő. A vezérhajón a kormánykerék mellé olyan kapitány kerül, aki a százéves navigációs szabályzattól eltérő manőverek rendjéről nyilatkozik. A vezérhajón zűrzavart okoz, ami egészen új dolog, és a káosz átáramlik a csatlós hajókra is, megzavarja azoknak a régi rendhez ragaszkodó komprádor kapitányságait is. Nagy viták zajlanak a vezérhajón.

Donald Trump kivezette az Egyesült Államokat a párizsi klímamegállapodásból, amelyet a klímaváltozás elleni nemzetközi összefogás eredményeként 2015. december 12-én fogadtak el Párizsban.

Trump – az elnöki álmoknak még a közelében sem járt, amikor – 2012-ben a Twitteren arról írt, hogy ez az egész csak egy hoax, amelyet a kínaiak terjesztenek, hogy gyengítsék az amerikai ipart.

A párizsi megállapodásban 195 ország vállalta, hogy 2 Celsius-fok alatt tartja a légkör felme-

legedését az iparosodás előtti szinthez képest. A részletszabályokat 2020-ig kell kidolgozni, ami évtizedekre irányt mutathat.

Trump beszédében leszögezte: az Egyesült Államok kivonul a 2015-ben aláírt párizsi klímaegyezményből, de kész arra, hogy tárgyalásokat kezdjen a visszalépés feltételeiről vagy a megállapodás teljes újratárgyalásáról. Az amerikai kormány kísérletet tesz a megállapodás újratárgyalására – hangoztatta az elnök, hozzátéve, hogy a nemzeteknek egyenlően kellene megosztaniuk egymás között a terheket és a felelősséget is. Az elnök hangsúlyozta, hogy a kilépés elhatározásával betartja választási ígéretét, konkrétan azt, hogy az amerikai nép, az amerikai munkások érdekei az elsődlegesek számára.

Trump kijelentette: június elsejétől az Egyesült Államok beszünteti a pénzügyi hozzájárulását a klímaegyezményhez, és nem költi tovább az amerikai adófizetők pénzét a párizsi egyezményre létrehozott Zöld Klíma Alapra sem.

Viszonylag részletesen foglalkozott Trump elnök a gazdasági kérdésekkel. Leszögezte, hogy egy felmérés szerint 2040-ig 6,5 millió állás szűnik meg az iparban, amennyiben érvényesítik a párizsi klímaegyezményben foglalt előírásokat. Közölte: különösen nagy károkat szenvedne a szénipar, amely jelenleg az amerikai energiatermelés egyharmadát adja. Nem reálisak szerinte azok a célok, amelyeket a szén-dioxid-kibocsátásra vonatkozóan az Obama-adminisztráció meghatározott. Donald Trump kiemelte: az Egyesült Államok máris drámai mértékben, 2006-tól mostanáig, 12 százalékkal csökkentette a szén-dioxid-kibocsátását.

Hivatalba lépése pillanatától nagy nyomás nehezedett rá, hogy gondolja újra álláspontját: az amerikai ellenzékétől és nagy cégek vezetőitől külföldi kollégáin át Ferenc pápáig többen is próbálták jobb belátásra bírni. Legutóbb Elon Musk Tesla- és SpaceX-vezér írta ki a Twitteren, hogy ha Trump kilép az egyezményből, akkor ő az el-

nők gazdasági és gyártási tanácsadó testületéből lesz kénytelen kilépni, ahol éppen azért van jelen, hogy hasson Trump döntéseire. Az elnök, a szicíliai G7-csúcstalálkozón a világ több vezetőjével egyeztetett a többi között a klímaváltozásról is. Közvetlenül a találkozó után Angela Merkel nyílt csalódottsággal nyilatkozott, és később is arról szólt, hogy a párizsi egyezmény történelmi siker ugyan, de az amerikai küldöttséggel folytatott viták világossá tették, hogy az egyezmény végrehajtásához „hosszú és rögös út vezet”. Ezek a viták is jelzik, hogy egyre inkább véget ér az a korszak, amelyben Németország és az Európai Unió teljes mértékben támaszkodhatott partnereire – mondta a német kancellár.

Trump visszavonulása a klímaegyezményből nemcsak a világ, de saját támogatói számára is sokkoló – a kifejezett vélemények szerint. Bár stábjja jelenleg még nem szólalt meg az ügyben, tudható például, hogy védelmi minisztere létező folyamatnak tartja a globális felmelegedést, amely szerinte Amerika katonai érdekeit is negatívan befolyásolja. James Mattis úgy véli, a környezeti változások globális szinten okoznak instabilitást, és így közvetlenül és rövid távon érintik az Egyesült Államokat.

De ugyanígy hisznek a globális felmelegedésben és annak veszélyeiben Amerika legnagyobb cégeinek vezetői is. Egy sor republikánus szenátor azonban nyíltan kiállt az elnök mellett.

„A döntés hiba volt Amerika és a bolygónk szempontjából is” – nyilatkozta Emmanuel Macron, aki Amerika tudósaihoz, mérnökeihez, vállalkozóihoz és felelős polgáraihoz intézte beszédét. Arra kérte őket, hogy fogjanak össze, és közösen dolgozzanak ki megoldásokat a klímaváltozások elkerülésére. „Az Egyesült Államok hátat fordított a világnak, de mi nem fogunk hátat fordítani az amerikaiaknak” – mondta egy beszédében az elnök, írta a Telegraph.

– Trump döntése olyan, mint egy pofon – érkezett Trump döntésére a reakció a legmeglepőbb helyről, a Vatikánból. Marcelo Sánchez Sorondo püspök egyenesen odáig ment, hogy kijelentette: „Azt állítani, hogy olajra és szénre kell támaszkodnunk, olyan, mintha valaki azt állítaná, hogy a Föld nem kerek. Trump abszurd döntését nem más, mint a pénzcsinálás vágya diktálta” – nyilatkozta a Reutersnek a Pápai Tudományos Aka-

démia vezetője, kiemelve, hogy vélhetően az olajlobbi áll a döntés mögött.

Közismert, hogy Ferenc pápa igen határozottan foglalt állást a globális felmelegedés elleni harcban. Trump látogatásakor a 2015-ös enciklikus levél egy példányával lepté meg az elnököt. A levél a környezetvédelem fontossága mellett azt is hangsúlyozta, hogy az éghajlatváltozást az emberi tevékenység okozta. Trump korábban többször kijelentette, hogy nem hisz a globális felmelegedésben. „Ez tragédia mindannyiunk számára” – nyilatkozta Marcelo Sanchez Sorondo püspök.

„Az Európai Unió és Kína minden korábbinál fontosabbnak tartja a fellépést a klímaváltozás ellen és az átállást a tiszta energiára” – olvasható a nyilatkozatban, amelyet Li Ko-csiang kínai kormányfő, valamint Donald Tusk, az Európai Tanács és Jean-Claude Juncker, az Európai Bizottság elnöke írt alá.

Németország, Franciaország és Olaszország nem sokkal Trump bejelentése után közös közleményben utasította el Donald Trump elnök elképzelését a klímaegyezmény újratárgyalásáról. Ebben nyomatékosítják, hogy „visszafordíthatatlannak tartják a Párizsban tető alá hozott megállapodást, és szilárdan hisznek abban, hogy az egyezményt nem lehet újratárgyalni”. Szerintük az egyezmény végrehajtása fontos gazdasági lehetőségeket teremt a globális növekedéshez. Angela Merkel az ügyre reagálva azt mondta: Az USA kilépése nem veti vissza az éghajlatváltozás megfékezéséért folytatott küzdelmet, „éppen ellenkezőleg, az eddiginél is eltökéltebben fogunk össze”, hogy „sikeresen megbirkózzunk az egész emberiség előtt álló olyan kihívásokkal, mint a klímaváltozás”. Mint mondta, az elnök döntése „rendkívül sajnálatos, és akkor még nagyon visszafogottan fogalmaztam”, majd hozzátette: „Azt mondom mindenkinek, akinek fontos bolygónk jövője, hogy menjünk tovább együtt az úton Földanyánkért.”

Jean-Claude Juncker, az Európai Bizottság elnöke hasonlóképp reagált a történetekre. Megingathatatlan az unió elkötelezettsége a megállapodás mellett – jelentette ki. Juncker arra is kitért, hogy egyre fontosabbá válik a kapcsolat Kínával, mivel az USA a jelek szerint el akarja vágni magát a világtól.

Áder János köztársasági elnök is kifejtette véleményét. „Párizs óta komoly konszenzus van, még akkor is, ha ezt az új amerikai elnök felrúgni látszik. Korábban is már összeültek országok vezetői, hogy az eddig tárgyalt problémákra – a szén-dioxid-kibocsátás és a földfelszíni hőmérséklet emelkedésének csökkentésére – megoldást találjanak, azonban ezek sikertelenek voltak, látszateredmény született. Párizsban senki nem vitatta a politikusok közül – azok sem, akik ezt korábban megtették –, hogy valóban 99%-ban az emberi hatásnak tulajdonítható a klímaváltozás. Ha ez ellen nem teszünk, nagy bajban leszünk, közösen kell fellépni ellene” – hangsúlyozta a köztársasági elnök. Megszületett egy döntés, ha azt mindenki betartja, akkor elkerülhetjük a 3 Celsius-fok felmelegedést. Ugyanakkor további intézkedésekre van szükség – tette hozzá Áder János.

Végtelenségig idézhetnénk a „légköri felmelegedés az emberi tevékenység következménye”-hit melletti megvallásokat. Annyi energiát fektetett bele ennek a teóriának az érvényesülésébe a nemzetközi politikai közösség a múlt század '60-as évei óta, mint a múlt század elején a kommunizmusnak mint az emberi életforma felsőbbrendű fokozatának elismertetésébe. A praktikus oldala ennek az elméletnek az, hogy minél több állam kerüljön elkötelezettségi állapotba valamilyen egységes nemzetközi feladatrendszerben. Olyan erős és kitartó nemzetközi nyomás alatt született meg fél évszázados szervezkedésben a klímaegyezmény, hogy bármilyen szembenállás olyan elítélésben részesül, mint amilyenben részesülnek a demokrácia nevében elkövetett cselekmények kritikussai. Ez tette nemzetközi politikai kötelezettséggé az egyébként a maga nemében földtani szakkérdést. A lényeg a nemzetközi politikai elkötelezettségen van, ebből kell minél több a liberalista elvek monopol érvényesüléséhez.

Donald Trump klímaügyi lépése és még számos egyéb eddigiektől eltérő megnyilatkozása az évszázada folyamatos amerikai politikai gyakorlat jellemzőivel való szembeszegülés jeleit mutatja.

A fentebb szemléltetésül szolgáló armada US vezérhajóján taktikai válság alakult ki, az új kalózkapitány megtagadott egy olyan, évtizedes szorgalommal felépített szolgálati szabályzatot, ame-

lyet nem lehet egyetlen szövetkezett (szatellita) államnak sem kétségbe vonnia, amelyet engedelmesen végre kell hajtania. Ez az amerikai elnöki lecsatlakozás az euróatlanti szerkezet függőségi rendszerét rombolja. És most éppen a függőségi viszony két leghűségesebb kiszolgálója, a német és a francia hajó komprádor parancsnoka háborodik fel a vezérhajón történeteken.

A fejlemények jobb megértésére szolgálnak a klímaváltozás szakmai kérdéseivel foglalkozó alábbi írások.

Petz Ernő

A klímavédelem baloldali politika
(Rövidített változat)

Több mint érdekes Lukas Webernek a *Basler Zeitung*-ban megjelent, az *Ideák harca* c. cikkének az a végkövetkeztetése, hogy a jelenleg tobzódó klímapolitika a baloldali eszmékből vezethető le. Paradoxnak tűnik, hogy a szocializmus ideológiája a berlini fal leomlásával nem szűnt meg. Noha a baloldal mindvégig kisebbségben maradt, 1989 után a nemzeti politikában mégis balratolódás tapasztalható, ami nem magyarázható csak a baloldal előretörésével, hanem a polgári oldal világnézetének megváltozásával.

Az 1960-as években a baloldal domináns megnyilvánulása a diákmozgalmak környezetvédelmi követeléseiben jelentkezett. A jobboldal is szükségét látta az ökológiai mozgalomhoz való csatlakozásnak, de inkább a természet- és tájvédelem területén.

Az *Energiewende* ideológiai gyökerei az 1968-as mozgalmak környezetpolitikájára, a „Növekedés határai” megjelenésére és a '70-es évek olajkríziseire vezethetők vissza. Az 1968-as mozgalmak a marxizmus befolyása alatt indultak, az osztályharc és a forradalmi eszméktől befolyásoltan, hedonista jelszavakkal. A forradalmi hevület a kapitalizmus és a hagyományos közösségek: a család, az egyházak és a nemzet ellen irányultak, módszereik a dekonstrukció, a gúny és a rombolás. A baloldali (liberális) gondolkodás a kultúrán keresztül beszivárgott a társadalmi és polgári rétegekbe, az élet minden területébe.

1972-ben megjelent az 1968-ban alapított *Római Klub A növekedés határai* című könyve, amely számos tudós és ipari szakember közre-

működésével nem kevesebbre vállalkozott, mint hogy felvázolja, elemezze és értelmezze „az emberiség helyzetét”, ökonómiai, ökológiai és szociális szempontok szerint. Ezzel a könyvvel bevonult a tudományos- és a közéletbe a globális veszélyektől való félelem. Egyik idevonatkozó megállapítása, hogy az emberiség egy klímakatasztrófa felé halad. Ettől kezdve egyre erősödnek az ökológiai mozgalmak.

Az ökológiai mozgalmakkal együtt különböző szellemi irányzatok is megjelennek, mint a pacifizmus, a feminizmus és különböző spirituális-vallási eszmeáramlatok (mint pl. a *New Age*). Ettől kezdve a technikát és a civilizációt romboló erőként jelenítik meg.

Mindezek befolyása érdekes módon megjelenik az Energiewendének nevezett új energiapolitikában: a szinte osztályharcos bizalmatlanság az energetikai ágazatokkal (különösen a villamosenergia-iparral) szemben, az energiaellátás átalakítására irányuló forradalmi fanatizmus és ezek súlyos következményeivel kapcsolatos teljes érzéketlenség. De megmutatkozik az atomenergiával és a klímaváltozással kapcsolatos félelmekben (félelemkeltésben) is. A baloldal és a zöldek azért támogatják szinte azonos módon, feltétel nélkül az Energiewendét, mert azonos világnézeti alapon állnak. Annál meglepőbb, hogy gondolkodásmódjuk a tradicionálisnak tekinthető természet- és tájvédelem területén a polgári körökbe is befészkelődik.

A '68-as mozgalmak a kultúra területén fejtik ki erős hatásukat, változásokat generálva nemcsak az egyetemeken és iskolákban, hanem a médiában és az állami szférában is. Kritikájuk elsősorban a polgári ideológia ellen irányul, azt téves tudatúnak bélyegezve. Mindez a marxizmusból vezethető le, de elméletileg és ideológiailag fejlettebb és retorikailag agresszív.

Megállapítható, hogy a polgári pártokba beszivárogtak a balos ideológiák, ideológiailag kapituláltak. Ez teljesen nyilvánvalóvá válik az energiapolitikában. Nyugat-Európában az eredetileg baloldali atomerőmű-ellenességet a jobboldal viszi győzelemre, a környezetvédelmet kitégítják klímavédelemmé (noha a klímát nem kell és nem lehet védeni), a hamis klímavédelmi célok leple alatt (klímakatasztrófákat vizionálva) pedig átalakítják teljesen az energiatermelés struktúráját.

Mindez a parlamentek és az államok közreműködésével és irányításával. Így jutunk el a gyökerektől az új energiapolitika által létrehozott szélerőműtoronyok („szélerőműparkok”) erdeéig.

Ez a folyamat legkarakterisztikusabban Németországban zajlik, ahol az *Energiewende* kitalálója és következetes megvalósítója maga Angela Merkel kancellár asszony. Úgy tűnik, hogy Lukas Weber írásán érdemes elgondolkozni. Mindnyájan az ideológiák háborúinak eszközei és áldozata vagyunk.

Érdekes talán ideidézni (a gondolatok hasonlósága okán) Tchet Péter jogász, újságíró cikkéből néhány mondatot:

„Angela Merkel 16 éve keresztény-demokrata pártelnök, és majdnem 11 éve német kancellár: ezalatt sikeresen szorította le a pályáról a liberálisokat, és tette frusztrálttá a baloldalt. Merkel politikája nem az elvekről szól, hanem a hatalom megtartásáról és a demokrácia kiüresítéséről. Azzal, hogy a CDU/CSU-t betolta egészen a bal-középig, és átvett az atomenergia-ellenességtől a humanista menekültpolitikáig számos baloldali követelést, de közben sikeresen megőrizte a CDU/CSU hagyományos konzervatív szavazóbázisának nagy részét is, alternatívátlanná és gyakorlatilag leválthatatlanná tette magát.”

Visszatérve az eredeti cikkekre: úgy tűnik, hogy a Merkel-féle Energiewendét koppintották le Svájcban is.

(Dr. Petz Ernő ny. vezérigazgató, a Paksi Atomerőmű Zrt. Energiapolitika 2000 Társulat alelnöke)

Petz Ernő

A veszély a klímaanarchizmus

(Rövidítve)

Áder János köztársasági elnök úr felszólalása az Országgyűlésben (2016. május 10): *„Ma már nyugodtan mondhatom, hogy 94 százalékos tudományos konszenzus van abban, hogy mindaz, amit látunk, mindaz, amit klímaváltozásnak nevezünk, az emberi tevékenység következménye.”*

Hát menjünk szépen sorjában:

1. A klímaváltozás nem az emberi tevékenység következménye.

Bolygónk klímája, a klímaváltozásokat jellemző paraméterek nagyon sok hatás következmé-

nyeként térben és időben állandóan változnak. Az egyik legfontosabb paraméter a hőmérséklet. Az Antarktiszon levő Vosztok és EPICA állomások jégdugóvizsgálatai alapján a hőmérséklet-változás a megelőző 450 000 évben rekonstruálható. Két egymástól teljesen független vizsgálat meglepően egyező eredményre vezetett. A hőmérsékletváltozás -10 Celsius-foktól $+4$ fokig terjed, amelyen belül négy teljes nagy (melegedési és hűlési) periódus figyelhető meg, amelyekre fűrészfogszerűen sok-sok kisebb-nagyobb melegedési, majd lehűlési szakasz rakódik, statisztikusan váltakozva. A változás folyamatos, ezt követően sem lesz másképp. E fontos kutatási eredményeket a mai klímatudomány elfogadja. Ismeretükben akár néhány évtizedes vagy évszázados hőmérséklet-emelkedés alapján (közel 3, 4 esetleg 5–6 Celsius-fokos) további globális hőmérséklet-növekedést vizionálni, bizony, bátor dolog.

Végül megemlítendő, hogy a klímaváltozás és a rövid távú időjárás-változás, mint ahogy a klímakutatás és a meteorológia tudománya, nem keverhető össze.

Nézzük a szén-dioxid és a hőmérséklet-változás kapcsolatát:

A riasztó elképzelés szerint: a szén-dioxid-koncentráció és a globális hőmérséklet változása a tüzelőanyagok egyre növekvő felhasználása következtében jön létre.

Ami a legfontosabb: a szén-dioxid nem környezetkárosító gáz, a növényvilág létezése óta a fotoszintézis révén minden élet egyik ősforrása, hiszen a fotoszintézis során keletkező szerves anyagok (így a fosszilis energiahordozóink) széntartalma a légkör szén-dioxidjából származik.

Bűnössé nyilvánítani pedig csak az elemi fizikai ismeretek hiányából lehetséges, ugyanis sugárzási paramétereinek alapján csak gyengén üvegházhatású gáz, tehát nem lehet oka a prognosztizált globális felmelegedésnek. Számos kísérlet igazolja, hogy a légkör szén-dioxid-koncentrációjának emelkedésével nő a növények fejlődése, ami az élelmiszertermelés szempontjából fontos felismerés.

A 94 százalékos tudományos konszenzus létezésének feltételezése téves. Ez a magas szám csak a politikusokra és kormányokra érvényes, akik/amelyek aláírták a párizsi klímaegyezményt,

és akik/amelyek nagy igyekezettel ratifikálni fogják a parlamentekben. De hát ők nem tudósok, és ezért a vitatott kérdés szakmai megítélésében nem illetékesek, függetlenül attól, hogy a klímapolitika alakításában a szerepük döntő és meghatározó. De a felelősség viselése is az övék.

A szakemberek...

A kérdésben illetékes szakemberek (klímakutatók, fizikusok, meteorológusok, óceánkutatók stb.) többsége nem ért egyet a „hivatalossá” nyilvánított klímavédelemmel. Ők a „klímaszkeptikusok”. Könyveik, publikációik, nyilatkozataik, tiltakozásaik több ezerre tehető. Ma már szervezetik, honlapjaik vannak, külön klímakonferenciákat is tartanak (ahonnan a klímahívő szakemberek tüntetően távol maradnak), az ellen-IPCC-t is létrehozták. Több kátét, memorandumot tettek közzé, ezek közül olyat is, amelyet negyvenezen írtak alá. Közöttük több Nobel-díjas is van. A Nobel-díjasok múlt évi találkozásán a 65 jelenlevőből 29 nem írta alá a párizsi klímacsúcs támogatására előkészített nyilatkozatot. Tehát a 94 százalék semmiképpen sem stimmel. Egy viszont bizonyos: a médiumok nagy része szélsőségesen diszkriminál, a klímaszkeptikusok nem kapnak vagy alig kapnak lehetőséget véleményük megjelenítésére. A kérdés jogosan feltehető: miért?

A „klímaalarmizmus” szerepe a legvisszatasztítozabb a klímavédelemben. Ha ugyanis nem korlátozzuk az egyébként megalapozatlanul prognosztizált globális hőmérséklet-növekedést, akkor annak, ugye, „meglehetősen súlyos következményei lehetnek” – ez a fentebb idézett parlamenti felszólalásból sem hiányozhatott. Súlyosnak valójában az ítéhető, hogy félelemkeltéssel próbálják az egész emberiséget a hamis klímavédelem mellé állítani, annak céljait és intézkedéseit elfogadtatni. E helyen csak egy-két „veszély” cáfolatára térhetünk ki.

Friss műholdas mérések kiértékelése alapján (University of Alabama – Huntsville) az átlagos érték gyakorlatilag változatlan. Tehát annak ellenére sem nő a hőmérséklet, hogy a szén-dioxid-kibocsátás az utóbbi évtizedekben jelentősen emelkedett. A két paraméter között nem állapítható meg szoros korreláció, amint azt a klímavédelem ideológiája állítja.

Az óceánok (a világ sok táján mért) vízszint-jének adatait az 1850-es évektől kezdődően mérik. Láthatóan az emelkedés folyamatos. Lineáris regresszióval talán két tartomány megkülönböztethető: az 1950-es évekig terjedő időszakban 2,47–3,17 mm-es átlagos éves emelkedés, az azt követő időszakban 2,80–3,42 mm-es éves emelkedés állapítható meg. Tehát nem igazolható a klímavédelem alarmizmusa, mivel ez esetben sem állapítható meg szoros korreláció az exponenciális jelleggel növekvő szén-dioxid-koncentráció és a tengerszint változása között. Ugyanezt igazolják az Európa nyugati partvidékén működő mérőállomások adatai is.

Ehhez hasonló mérési eredmények ismertek az óceánok állítólagos elsavasodásával kapcsolatban. A leginkább illetékes vegyészek sem tartják igazolhatónak, hogy a szén-dioxid-kibocsátás olyan mértékű elsavasodást okozhatna, amilyen-nel a klímavédők riogatnak, miközben köztudott, hogy az óceánok pH-ja bázikus. Egyébként az óceánok gázoldódási, hőmérsékleti, ökológiai és áramlási folyamatai olyan mértékben összetettek, hogy azok rendszerszintű prognózisa egyszerűen lehetetlen.

A napfolttevékenységgel foglalkozó klímakutatások szerint szoros korreláció mutatható ki a napfoltok számszerű alakulása és a globális hőmérséklet között, aminek alapján valószínűsíthető, hogy egy hűlési periódus következhet.

Mindezeket összevetve nagy merészség azt állítani, hogy az emberi tevékenység okozza azt a hőmérsékletnövekedést, amely bizonyítottan nem is létezik. Ezért jogosan beszélhetünk klímaideológiáról (klímavallásról) és klímahívókról (klímaalarmistákról).

Mibe kerül a klímavédelem?

A klímavédelem mögött hatalmas szervezőerő, hatalmas hittérítő és működtető szervezettség, összefogás, kommunikációs hatalom létezik, amelynek egyetlen vásárlóereje a pénz. Hogy világviszonylatban mibe kerül, még felbecsülni is nehéz. De talán elegendő, ha a klímavédelem zászlóshajójának tekinthető Németország adatait hívjuk segítségül. A klímavédelmi intézkedések ugyanis itt jutottak a legmesszebbre, Angela Merkel kancellár asszony vezényletével, a 2000-ben elfogadott megújuló törvény (EEG) alapján. Itt hirdették meg az energiapolitika re-

formját (Energiewende), amelynek intézkedéseit egyoldalúan és szélsőségesen (az energetikai szakma teljes kirekesztésével) a klímapolitika célkitűzéseiből vezették le. Így jött létre az ún. közös klíma- és energiapolitika, amelynek fő célkitűzése a szén-dioxid-kibocsátás csökkentése, végül a fosszilis energiahordozók teljes kiszorítása (dekarbonizáció). Ennek szellemében eddig, jelentős támogatással 84 000 MW szél- és nap-erőműi kapacitás létesült, miközben a világhírű nagy német energiaóriások tönkrementek.

A költségeknek a fogyasztókra való áttérhelése miatt Németországban jelentősen emelkedtek a fogyasztói áramárak. Azokban az országokban magasabbak az árak, ahol a nap- és szélerőműi kapacitások kiépítettsége a legnagyobb.

Nagyon nagy baj, hogy Németország (dominanciájával) rákényszeríti a klíma- és energiapolitikáját az Európai Unióra, és az szolgalelkűen követi is.

Összefoglalóan megállapítható, hogy a klímavédelem bizony nagyon sokba kerül, ami két okból is tragikusnak tekinthető. Egyrészt, hogy e hatalmas kiadásokat egy tudományosan nem megalapozott célkitűzés elérésére, nevezetesen a légköri szén-dioxid-kibocsátásának csökkentésére fordítják. Másrészt megbocsáthatatlan bűn, hogy ez a horrorális összeg nem fordítható igazi környezetvédelemre, és az emberiséget sújtó égető problémák megoldására. Cui prodest? Ez kiknek az érdeke?

És mi lenne mindebben az értelmiség szerepe és feladata?

Mert, hogy mi a szerepe a tőkés társaságoknak, azt nagyjából sejtjük, de hogy a politikusok és a kormányok miért sorakoztak fel ilyen egysegesen egy hamis klímavédelem mellett (l. pl. G7-ek zárónyilatkozatai, párizsi klímacsúcs és az egyezmény aláírása), az bizony érthetetlen.

Hát egyetlen legény sincs talpon e vidéken? Legalább arra fel kellene figyelni, hogy egyáltalán nincsen párbeszéd az IPCC klímatudósai és a szkeptikusoknak bélyegzett klímarealista szakemberek között. És a politikusok sem kíváncsiak a klímarealisták véleményére. Ez az állapot több mint aggasztó.

Parlamenti képviselőinktől megkérdezem: tudják-e, hogy „elsők között” tulajdonképpen mihez adták szavazatukat a párizsi klímamegállapodás ratifikálása során?